

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 66.752 van 11 juni 1997

A. 73.377/VI-13.721

In zake : **de vereniging zonder winstoogmerk "LA TRAMONTANE",**

Goffartstraat 105
1050 Brussel,

tegen :

de Franse Gemeenschap, vertegenwoordigd door haar Regering,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Eric LEMMENS, advocaat,
rue du Parc 79
4020 Luik.

**DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de vordering die de vereniging zonder winstoogmerk "LA TRAMONTANE" op 25 februari 1997 heeft ingesteld met het oog op de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing dd. 6 januari 1997 waarbij de Minister-Presidente van de Regering van de Franse Gemeenschap "haar beslissing om de erkende capaciteit van de vzw "LA TRAMONTANE te verhogen" uitstelt, en met het oog op het opleggen aan de verwerende partij van een dwangsom van 1.000.000 frank per dag vertraging bij het nemen van een beslissing na een termijn van vijftien dagen die ingaat op de dag van de kennisgeving van het schorsingsarrest;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift waarbij dezelfde verzoekende partij de nietigverklaring van diezelfde beslissing vordert;

Gezien het verslag van Mevr. DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 26 mei 1997 waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 3 juni 1997;

Gelet op de kennisgeving aan de partijen van het verslag en van de beschikking tot bepaling van de rechtsdag;

Gehoord het verslag van de heer ANDERSEN, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. LEURQUIN, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. GIET, loco Mr. LEMMENS, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van Mevr. DEBROUX, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij geen administratief dossier heeft ingediend en dat de volgende feiten, zoals die blijken uit het verzoekschrift en de bijlagen ervan, dus dienstig zijn voor het onderzoek van de zaak :

1. Op 4 februari 1994 dient de verzoekende partij, die een opvangtehuis openhoudt waar jongeren in moeilijkheden verblijven, op verzoek van het kabinet van de minister, een aanvraag om erkenning in voor een nieuwe afdeling voor residentiële opname met een capaciteit van 21 erkende eenheden.

2. Op 21 februari 1994 vraagt de verwerende partij opnieuw aan de verzoekende partij zo snel mogelijk een groter aantal jongeren te willen opvangen.

3. De erkenningscommissie verstrekt op 29 augustus 1994 een eerste advies over de opportuniteit van het project. Dat advies is gunstig voor de aanvraag.

4. Bij een beslissing van 4 januari 1995 stemt de minister ermee in de erkende capaciteit van 21 op 42 plaatsen te brengen.

5. Op 5 januari 1995 bedankt de voorzitter van de verzoekende vereniging de minister voor de pas toegekende erkenning en deelt hem mee dat hij al het mogelijke doet om "het gebouw, waar binnenkort 21 bijkomende jongeren zullen worden ondergebracht, te kopen en in te richten". Hij voegt eraan toe: "Wij zijn ons ervan bewust dat er in Brussel dringend behoefte is aan nieuwe mogelijkheden inzake residentiële opvang en wij verbinden ons er dan ook toe de bij artikel 32 vastgestelde termijnen zo veel mogelijk in te korten".

6. De verzoekende partij treedt dan in actie, koopt het vereiste gebouw en richt het in; zo richt zij ook de pedagogische ploeg op die noodzakelijk is voor de werking van dat nieuwe jongerentehuis aan de Pijlstraat 14 te 1210 Brussel.

7. Op 4 maart 1996 brengt de verzoekende partij de verwerende partij ervan op de hoogte dat de aanpassingswerkzaamheden bijna beëindigd zijn en dat spoedig de laatste stappen worden ondernomen, wat zij als volgt toelicht : "aangezien wij talrijke aanvragen krijgen om volgende zomer jongeren op te vangen, willen wij vanaf 1 juli eerstkomend op de aanvragen van de adviseurs voor hulpverlening aan de jeugd en de jeugdrechters te Brussel kunnen ingaan".

8. De ontvangst van die brief wordt bevestigd in een brief dd. 20 maart 1996 van de Minister-Presidente, terwijl de Brusselse hoofdstedelijke dienst voor brandweer en dringende medische hulp op dezelfde datum de verzoekende partij meedeelt dat hij geen opmerkingen meer heeft, aangezien de door hem gevraagde werkzaamheden zijn uitgevoerd.

9. Bij schrijven van 28 maart 1996 bezorgt de verzoekende partij de erkenningscommissie een administratief dossier conform artikel 32 van het besluit van 7 december 1987 van de Executieve van de Franse Gemeenschap betreffende de erkenning en de toekenning van toelagen aan de personen en diensten belast met begeleidingsmaatregelen voor de jeugdbescherming, waaruit blijkt dat aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 10, §§ 1 en 2, en 17, van voormeld besluit is voldaan. De Minister-Presidente van de Franse Gemeenschap wordt daarvan op dezelfde dag op de hoogte gebracht.

10. De erkenningscommissie verstrekt een tweede advies over de vraag of de verzoekende partij voldoet aan de voorwaarden gesteld in de artikelen 10, §§ 1 en 2, en 17, van dit besluit. Ook dat advies, dat dagtekent van 9 september 1996 en op 16 oktober 1996 met

het oog op een beslissing aan de verwerende partij is overgezonden, is gunstig.

11. Via een brief van 6 januari 1997, die de verzoekende partij op 8 januari 1997 heeft ontvangen, wordt de verzoekende partij ervan op de hoogte gebracht dat de Minister-Presidente haar beslissing om de erkende capaciteit van de verzoekende partij te verhogen, uitstelt "gelet op de begrotingssituatie en het gebrek aan programmatiecriteria voor de residentiële diensten";

Overwegende dat ambtshalve moet worden onderzocht of de vordering ontvankelijk is;

Overwegende dat iedere rechtspersoon die krachtens het decreet van 4 maart 1991 inzake hulpverlening aan de jeugd, met overheidssteun regelmatig jongeren wil huisvesten of helpen, daartoe door de Regering moet zijn erkend; dat de Regering eerst het advies van de erkenningscommissie, bedoeld in artikel 46 van het voormeld decreet, inwint en vervolgens in een met redenen omklede beslissing uitspraak doet over de individuele erkenningsaanvragen; dat de procedure bij het besluit van 7 december 1987 van de Executieve van de Franse Gemeenschap als volgt is geregeld: in een eerste fase wordt de commissie verzocht binnen drie maanden, te rekenen vanaf de datum van het ontvangstbewijs van de aanvraag, advies te verstrekken over de aanvraag van de verzoeker waarbij de stukken bedoeld in de artikelen 4 en 5 van het besluit zijn gevoegd, en deelt de minister de verzoeker mee welk gevolg hij aan zijn aanvraag geeft; in een tweede fase moet de verzoeker bij de commissie een aanvullend dossier indienen om aan te tonen dat hij de verplichtingen heeft nagekomen die in artikel 10, §§ 1 en 2, en in artikel 17 van hetzelfde besluit worden opgelegd, verstrekt de commissie binnen

drie maanden nadat de ontvangst van het dossier is bevestigd een tweede advies en beslist de minister binnen een maand na ontvangst van het tweede advies; dat artikel 46, § 3, van het decreet bepaalt dat het eerste advies betrekking heeft op de opportuniteit het project tot stand te brengen op grond van de programmatiecriteria bepaald door de Gemeenschapsraad voor hulpverlening aan de jeugd en dat het rekening houdt met het opzetten van nieuwe projecten en met de wijziging van bestaande projecten, op grond van hun specificiteit, de plaats waar ze gelegen zijn en hun begrotingsaspecten en dat het tweede advies betrekking heeft op de naleving van de normen inzake erkenning en toelagen;

Overwegende dat de Minister-Presidente de verzoekende partij bij schrijven van 6 januari 1997 meedeelt dat zij beslist heeft haar erkende capaciteit vooralsnog niet te verhogen en die beslissing motiveert op de grond dat zij recurrente bijkomende uitgaven wil voorkomen, dit gelet op de begrotingssituatie en de ontstentenis van programmatiecriteria voor de residentiële diensten; dat de bestreden handeling, bij de huidige stand van zaken, niet kan worden beschouwd als een indicatieve of informatieve maatregel waartegen als dusdanig geen beroep tot nietigverklaring en, bijgevolg, geen vordering tot schorsing kan worden ingesteld; dat zij integendeel moet worden beschouwd als een eigenlijke administratieve beslissing waarbij de Minister-Presidente om de voormelde redenen beslist geen beslissing te nemen en dus geen gebruik te maken van haar bevoegdheid om binnen een maand na ontvangst van het tweede advies van de erkenningscommissie uitspraak te doen over de aanvraag van de verzoeker; dat die beslissing tot gevolg heeft dat het project voor onbeperkte tijd wordt uitgesteld en de verzoekende partij aldus ontegenzeggelijk nadeel berokkent; dat de

schorsing ervan, vooral wanneer die gepaard gaat met een dwangsom, de verwerende partij overigens ertoe moet brengen een beslissing te nemen en daarbij rekening te houden met de motieven van het schorsingsarrest; dat de vordering ontvankelijk is;

Overwegende dat volgens artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State "de schorsing van de tenuitvoerlegging ... alleen (kan) worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen";

Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, de verzoekende partij in haar eerste, derde en vierde middel in hoofdzaak betoogt dat de bestreden beslissing niet correct en genoegzaam naar de vorm is gemotiveerd en berust op een dwaling omtrent de rechtsmotieven; dat zij inzonderheid de schending aanvoert van artikel 3, tweede lid, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 5, 31, 34 en 35 van het voormelde besluit van 7 december 1987 van de Executieve van de Franse Gemeenschap;

Overwegende dat, wat de drie middelen samen betreft, hier niet hoeft te worden onderzocht of de Minister-Presidente bevoegd was om ertoe te beslissen geen gebruik te maken van haar bevoegdheid om zich uit te spreken over de erkenningsaanvraag die bij haar was ingediend, maar dat het voldoende is vast te stellen dat zij haar beslissing in geen geval overeenkomstig de wet kon baseren op de motieven die in haar voormelde brief waren opgesomd, aangezien de erkenningscommissie en

vervolgens de minister die terzake bevoegd was, reeds in de eerste fase van de erkenningsprocedure, op basis van de programmacriteria en in het bijzonder op basis van de begrotingsaspecten, uitspraak hadden gedaan over de opportuniteit van de totstandkoming van het project, eerstgenoemde erkenningscommissie in haar advies van 29 augustus 1994 en laatstgenoemde in zijn beslissing van 4 januari 1995; dat het advies van de erkenningscommissie en ook de ministeriële beslissing die na dat advies is genomen en waarmee de procedure is afgesloten, nog alleen betrekking kunnen hebben op de naleving van de normen inzake erkenning en toelagen; dat de middelen ernstig zijn;

Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, de verzoekende partij aanvoert dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan leiden tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, onder meer daar de éénentwintig jongeren die zij wil opvangen in het gebouw dat zij op basis van de beloften van de voormalige minister bevoegd voor jeugdzorg speciaal daartoe gekocht en ingericht heeft, niet zullen kunnen worden opgevangen, terwijl het Brussels Hoofdstedelijk Gewest nochtans duidelijk een tekort aan opvang- en verblijfsdiensten heeft en daar zij een aanzienlijk bedrag heeft moeten lenen om het gebouw in kwestie te kunnen kopen en in te richten, een bedrag waarvan redelijkerwijs mocht worden aangenomen dat zij het kon terugbetalen met haar inkomsten, voornamelijk de toelagen die normalerwijs met de erkenning gepaard gaan, welke zij door de betwiste beslissing echter niet krijgt, met als gevolg dat die investeringskosten en de kosten voor het onderhoud van het gebouw haar financieel evenwicht in het gedrang kunnen brengen, wat zelfs een weerslag kan hebben op de werking van het opvangtehuis waarvoor zij eerder al een erkenning heeft gekregen;

Overwegende dat de objectieve aard van het beroep tot nietigverklaring en, bijgevolg, van de vordering tot schorsing die het accessorium ervan vormt het mogelijk maken rekening te houden, niet alleen met het specifieke nadeel van de verzoekende partij, maar ook met dat van de kinderen die zij helpt; dat, wat die kinderen betreft, moet worden opgemerkt dat zowel de erkenningscommissie als de minister, respectievelijk op 29 april 1994 en op 4 januari 1995, zich gunstig hebben uitgesproken over de opportuniteit van de totstandkoming van het project om de opvangcapaciteit van de verzoekende partij te verhogen, een project dat het kabinet van de vorige minister die ter zake bevoegd was, haar overigens heeft voorgesteld omdat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest met een tekort aan opvang- en verblijfsstructuren voor jongeren in moeilijkheden kampte, en dat de huidige minister in zijn beleidsnota betreffende de hervorming van de jeugdzorgsector weliswaar erop wijst dat de hulpverlening in gezinnen moet worden versterkt en dat een hervorming moet worden doorgevoerd om die doelstelling te verwezenlijken, maar daaraan toevoegt dat "het werk in verblijfsdiensten nuttig blijft en vaak de enige mogelijkheid blijft om doeltreffende hulp te bieden" (J.D.J. nr. 162 - februari 1997); dat er grond is om dit aspect van het nadeel in aanmerking te nemen; dat dit ook geldt voor het andere aspect van het nadeel; dat een geldelijk nadeel in principe weliswaar niet moeilijk te herstellen is, maar dat toch wordt aangenomen dat het wegens de concrete toedracht van de zaak wel moeilijk te herstellen kan zijn; dat zulks het geval is wanneer, zoals in casu, de verzoekende partij met het verslag van een bedrijfsrevisor bewijst dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden handeling haar bestaan zelf op de helling kan zetten; dat de tweede voorwaarde ook vervuld is;

Overwegende dat er grond is om de vordering tot het opleggen van een dwangsom, zoals die in het verzoekschrift is geformuleerd, toe te staan, gelet op de toedracht van de zaak en inzonderheid op de gewijzigde houding van de verwerende partij die de verzoekende partij eerst aangespoord heeft om haar opvangcapaciteit zo snel mogelijk op te drijven en daarna de wenselijkheid van de totstandkoming van het door haar ingediende project heeft beaamd, en vervolgens heeft beslist om zich op grond van in rechte onjuiste motieven niet definitief over de erkenningsaanvraag uit te spreken;

Overwegende dat is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling te kunnen bevelen;

B E S L U I T :

Artikel 1.

De tenuitvoerlegging van de beslissing dd. 6 januari 1997 van de Minister-Presidente van de Regering van de Franse Gemeenschap om haar beslissing over de verhoging van de erkende capaciteit van de vereniging zonder winstoogmerk "LA TRAMONTANE" uit te stellen, wordt geschorst.

Artikel 2.

De verwerende partij wordt veroordeeld tot een dwangsom van één miljoen frank per dag vertraging bij het nemen van een beslissing na een termijn van vijftien dagen die ingaat op de dag van de kennisgeving van het schorsingsarrest.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, rechtsprekend in kort geding, op elf juni 1900 zevenennegentig door:

de HH.	ANDERSEN,	kamervoorzitter,
	LEROY,	staatsraad,
	HANSE,	staatsraad,
Mevr.	NOTEBAERT,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

Ch. NOTEBAERT.

R. ANDERSEN.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.